

# Резюмета на публикации

за участие в конкурс за заемане на академичната длъжност „професор“  
по професионално направление „Политически науки“,  
научна специалност „Политология  
(теория на международните отношения и проблеми на икономическата сигурност)“,  
обнародван в ДВ, бр. 99 от 17.12.2019 г.

## I. Монографични изследвания и учебници

1. Василева, Е., **Организираната престъпност. Стереотипи, модели, тенденции**, ИК-УНСС, С., 2018, ISBN 978-619-232-095-9.

### Резюме

Целта на тази книга е да помогне за по-доброто изучаване и разбиране на организираната престъпност, как тя да се разграничава от и свързва с други явления като корупция, скрита икономика, социално изключване и как може да ѝ се противодейства на индивидуално, социално и политическо ниво. Структурата и подходът на книгата следват логиката на: дефиниране и анализ на понятия; теоретична рамка за анализ на организираната престъпност, която включва организационни, етнически и бизнес обяснения; класификация на организираната престъпност според структурата, функциите и др.; анализ на причинно-следствени връзки и анализ на случаи на основата на първични данни от публични източници. Историите от емпиричния материал са представени в модели, принципи и фигури на поведение. Чрез тях са обяснени тенденциите в организираната престъпност, която е все по-неорганизирана и неразпознаваема, а в същото време по-разпространена и с повече и по-разностранни отрицателни ефекти. Защото, географията на престъпността не е само по транзитните пътища на наркотиците и трафика на хора или в банковите трансакции и нестабилните държави, а и в стереотипите и възприятията, които превръщат Кръстникът и Пабло Ескобар в модел за подражание.

Анализът на организираната престъпност с цел моделиране на принципите на действие и на структурните ѝ характеристики показва, че се наблюдава процес, в който тази престъпност става все по-разнородна, по-неразличима от всекидневните социални взаимодействия, все по-транснационална и все по-неорганизирана. При това, възприемането на определени тенденции за дългосрочни, само защото са нови, става все по-преходно и бързо губи актуалност. Изследването на организирани престъпни групи се случва обикновено, когато дадена такава група вече е разбита или подложена на по-целенасочено преследване от правоохранителните органи, което означава, че изводите от анализите винаги са пост-фактум. Все пак, трансформацията на традиционните йерархични престъпни групи в клъстерни, от тип „ядро“ или мрежови, следва разпознаваема логика, което дава насоки за наблюдение и формулиране на подходящи мерки. Фактът, че организираната престъпност е динамична величина не означава, че всички групи на всички места минават през едни и същи етапи на развитие по едно и също време.

От една страна обществата продължават да акумулират вредите от организираната престъпност. От друга страна, въпросът е, какво точно трябва да се преследва в борбата с нея – местата, хората, уменията, достъпа до технологии, финансовите ресурси. Споделянето на активи, тактики и мрежи позволява на престъпната общност да натрупва сила, да подкопава сигурността и да осъществява политически и икономически контрол върху големи пространства. Разбирането, че организираната престъпност използва държавата, но не се стреми да управлява, защото това не би било рентабилно занимание, започва да се разминава с наблюдаваните тенденции.

Модерните престъпни групи са слабо структурирани, оперират като „клетки“ и като корпорации със собствени фондове и обучения. И независимо дали мотивацията е икономическа, социална или културна, има нещо, което държи тези хлабави невидими структури заедно. Въпреки че са свързани с бедност, дискриминация и уязвими групи в

обществото, те също така са символ на добър стандарт на живот, социален статус и достъп до възможности за реализация. А насилието, което е цена или средство за тази реализация, се приема за нормално от обществата, без да бъде отличаваща и отблъскваща характеристика на организираната престъпност.

Vasileva, E., **Organized Crime: Stereotypes. Models. Trends**, IK-UNSS, S., 2018, ISBN 978-619-232-095-9.

### **Abstract**

The purpose of this book is to help the better exploration and understanding of organized crime, how to differentiate it from, and link it to, other phenomena such as corruption, hidden economy, social exclusion, as well how we can counteract it on individual, social and political level. The structure and approach of the book follow the logic of: defining and analysing concepts; developing a theoretical framework for organized crime analysis, which includes organizational, ethnic and business explanations; classification of organized crime by structure, function, etc.; causation analysis and case analysis based on primary data from public sources. The stories from the empirical data have been transformed and presented into models, principles and patterns of behaviour. They explain the trends in organized crime, which seem to be increasingly unorganised and unrecognisable, and at the same time more widespread and with more intangible negative effects. The geography of crime is not only in the transit routes of drugs and human trafficking or in banking transactions and fragile states, but also in the stereotypes that make the Godfather and Pablo Escobar a role model.

The analysis of organized crime in order to model the principles of action and its structural characteristics shows that there is a process in which this crime is becoming more diverse, more indistinguishable from everyday social interactions, more transnational and increasingly unorganised. In addition, the adoption of certain trends for the long term, just because they are new, becomes more transient and quickly loses its relevance. The investigation of organized crime groups usually occurs when such a group is already broken down or subjected to more targeted persecution by law enforcement, which means that the conclusions of the analysis are always post factum. However, the transformation of traditional hierarchical crime groups into clusters, “core” structures or networks, follows a recognizable logic that provides guidance for monitoring and formulating appropriate measures. The fact that organized crime is dynamic and transforms itself does not mean that all groups in all places go through the same stages of development at the same time.

On the one hand, societies continue to accumulate the damages of organized crime. On the other hand, the question is, what exactly should be pursued in the fight against it –places, people, skills, access to technology, financial resources. Sharing assets, tactics, and networks allows the criminal community to build up power, undermine security, and exercise political and economic control over large spaces. The understanding that organized crime is used by the state but does not aspire to govern because it would not be a profitable business begins to diverge from the observed trends. Modern crime groups are poorly structured; operate at the cellular level and as corporations with their own foundations and training. And whether motivation is economic, social or cultural, there is something that holds these loose invisible structures together. Although related to poverty, discrimination and vulnerable groups in society, they are also a symbol of a good standard of living, social status and access to opportunities for realization. And violence, which is the price or the means of this realization, is considered as normal by societies, without already being a distinguishing feature of the organized crime.

2. Василева, Е., Гочев, А., Хаджиев, Б., **Теория на международните отношения**, Албатрос, С., 2017, ISBN 978-954-751-128-6. Авторски части, посочени в издателските данни: **Глава 11. Либерализъм – средно-обхватни теории; Глава 12. Либерализъм – специални теории**. Общ брой авторски страници: 195 стандартни страници

### **Резюме**

Тази книга като цяло представлява задълбочено и фундаментално представяне и изследване на теориите за международните отношения. Първата част на книгата се занимава с философията на науката за МО (НМО). Втората част е посветена на две от основните теории за МО: реализъм-неореализъм и либерализъм-неолиберализъм. В тази логическа рамка е разположен авторският текст, който се отнася до средно-обхватните и специални теории, свързани с школата на либерализма – международна политическа икономия (МПИ), глобализация, международни блага, сътрудничество, международни режими и интеграция.

**МПИ.** МПИ не представлява една отделна теория, а цяло ново изследователско поле в НМО. То е включено тук, защото е свързано със завръщането на либерализма и превръщането му в неолиберализъм в големите дебати в МО след продължителната реалистка доминация по време на студената война. Доколкото либерализмът имплицитно е свързан с благоденствието и свободата, МПИ е пространството, където тези проблеми получават статут на „висока политика“ по терминологията на Робърт Гилпин. В това пространство се изследва обвързаността на икономическото и политическото начало в МО и тъй като в икономиката доминиращи са либералните и неолибералните идеи, МПИ застава наполовина от страната на либерализма в третия дебат в МО. Другата половина се заема преобладаващо от радикалните теории.

**Глобализация.** Глобализацията е едно от най-приеманите и в същото време най-отричаните, дискутирани и неопределени явления в НМО. Тя може да се приеме като характеристика на структурата на МО или като политика и стратегия на държавите, или като процес, който има свои движещи сили извън политическия контрол без ясен край и с проблематично начало. Мястото на теориите за глобализацията тук се обосновава от това, че либерализмът е подходът, който в най-голяма степен приема, защитава, прокламира глобализацията. Можем да разгледаме глобализацията и като продължение на либералните идеи за взаимозависимостта и неолибералния институционализъм. В рамките на това аналитично поле се изследва променящата се роля на държавата и новите недържавни участници в МО. Процесите, които протичат на икономическо, социално, технологично ниво и повлияват глобалната политика и икономика. Нито един съвременен проблем не може да бъде разбран или поставен извън рамките на глобализацията, независимо, дали с положителна или отрицателна оценка и независимо от политическите предпочитания и предписания.

**Международни блага и режими.** Въпросът за сътрудничеството в МО е един от основните въпроси, които либерализмът и неолиберализмът се опитват да обяснят и аргументират. Теориите за международните блага и режими са теории за това, как сътрудничество практически се осъществява и какви са проблемите на колективните действия. Тези проблеми не са от стратегически характер или от вродена враждебност, а поради начина на дефиниране на благата и създаването на определени очаквания за поведението на участниците в МО. Сътрудничеството не е поле на алтруизъм, а дори на сложна политика, отколкото политиката на силата. Тук има погрешни възприятия, рационални стимули, недоразумения. Затова теориите за международните блага и режимите показват, как реално се случва или не се случва сътрудничеството. Освен това, въпросът за разоръжаването, което е основно предписание на либерализма за постигане на мир в МО е част от проблематиката на режимите, тъй като то се случва именно под формата на режими за разоръжаване, които също са представени накратко.

**Интеграция.** Теориите за интеграцията са част от проблематиката на сътрудничеството, наддържавното ниво на анализ и чисто институционалния анализ в рамките на неолиберализма. Можем да кажем, че интеграцията е проверката на

неолибералните идеи в реалния свят. Тя е по-скоро емпиричен, отколкото теоретичен въпрос. Интеграцията превръща сътрудничеството в сложна система с нелинейни причинноследствени връзки. Теориите за интеграцията надхвърлят държавното ниво на анализ и тук е разликата с теориите за международните режими, които остават фокусирани в държавите като основен участник в МО. Интеграционните модели се опитват да представят възможните форми и механизми за интеграция с цел да се направи интергационната динамика по-податлива на управление. Анализирани са отделните подходи: федерализъм, функционализъм, неофункционализъм, плурализъм и регионализъм, без претенцията за изчерпателност, доколкото това е част от либералния континуум, без да го изчерпва.

Vasileva, E., Gochev, A., Hadzhiev, B., **International Relations Theory**, Albatross, S., 2017, ISBN 978-954-751-128-6. Author's parts cited in the publisher's data: **Chapter 11. Liberalism – Medium-Range Theories; Chapter 12. Liberalism – Special Theories**. Total number of author pages: 195 standard pages.

### **Abstract**

This book is a thorough and fundamental research of international relations theories. The first part of the book deals with the philosophy of the science of IR (SIR). The second part deals with two of the main paradigms about IR: realism-neo-realism and liberalism-neoliberalism. Within this logical framework is the author's text, which refers to the medium-range and specific theories related to the School of Liberalism – International Political Economy (IPE), globalization, international goods, cooperation, international regimes and integration.

**IPE.** IPE is not a single theory, but a whole new field of research at the SIR. It is included here because it is related to the return of liberalism and its transformation into neoliberalism in the so called "Great debates in IR" after the realistic dominance during the Cold War. Insofar as liberalism is implicitly linked to prosperity and freedom, IPE is the space where these problems are given the status of "high politics" in Robert Gilpin's terminology. This space explores the inter-connectivity of the economics and politics, as liberal and neoliberal ideas dominate the economy, the IPE is halfway to the side of liberalism in the third Great debate in IR. The other half is predominantly occupied by radical theories.

**Globalization.** Globalization is one of the most accepted and at the same time the most debated and undefined phenomena in SIR. It can be seen as a characteristic of the IR structure, or as a policy and strategy of states, or as a process that has its driving forces beyond political control without a clear end and with a problematic beginning. The place of globalization theories here is justified by the fact that liberalism is the approach that at most accepts, protects, and proclaims globalization. We can also view globalization as a continuation of liberal ideas of interdependence and neoliberal institutionalism. Within this analytical field, the changing role of the state and new non-state actors in the IR is explored. Processes that take place at the economic, social, technological level influence global politics. No contemporary problem can be understood or raised beyond globalization, whether positively or negatively, and no matter of political preferences and prescriptions.

**International goods and regimes.** The issue of co-operation in IR is one of the main issues that liberalism and neoliberalism are trying to explain. Theories about international goods and regimes are theories about how cooperation is practically implemented and what the problems of collective action are. These problems are not of strategic nature or of inherent hostility, but because of the way in which the goods are defined and certain expectations are created for the behaviour of the participants. Cooperation is not a field of altruism, but even of a more complex policy than a policy of power. There are misperceptions, rational incentives, misunderstandings. This is why theories about international goods and regimes show how cooperation actually happens or not. In addition, the issue of disarmament, which is a fundamental prescription of liberalism for peace, is part of the problem of regimes, since it occurs precisely in the form of disarmament regimes, which are also briefly presented.

**Integration.** Integration theories are part of the issues of cooperation, the super state level of

analysis and purely institutional analysis within neoliberalism. We can say that integration is the test of neoliberal ideas in the real world. It is an empirical rather than a theoretical question. Integration makes cooperation a complex system with non-linear cause and effect connections. The theories of integration go beyond the state level of analysis, and here is the difference with the theories of international regimes, which remain focused on states as a major player in IR. Integration models try to present possible forms and mechanisms for integration in order to make the integration dynamics more manageable. Different approaches have been analysed: federalism, functionalism neo-functionalism, pluralism and regionalism, without the claim of completeness, insofar as they are part of the liberal continuum.

3. Василева, Е., **Приложна трансформация на теориите за международните отношения**, ИК-УНСС, С., 2019, ISBN 978-619-232-243-4.

#### **Резюме**

Това не е обикновена книга за теориите на международните отношения. Целта ѝ не е да обясни теориите за международните отношения. Целта ѝ е да покаже, как тези теории работят на ежедневно ниво. Теориите за международните отношения често не са това, което са, понякога са повече, понякога са по-малко, а друг път са нещо встрани. Персонифицирането им в книгата не е случайно, защото те могат да съществуват и да бъдат прилагани само като гледна точка в рамките на нечие съзнание и действие. Затова, тази книга изгражда разбирането на теориите през индивидуалните гледни точки, които могат да бъдат открити в отговорите на всекидневните ни дилеми. Не е необходимо да си експерт по международни отношения, за да приложиш теории, които обясняват света: с човешката природа; с разграничаването между добро и зло; със социалните и организационни структури, от които сме част; с недоволството и бунта; с критикуването и задаването на въпроси; или с дълбокото усещане кой си и припознаването на принадлежност към дадена група.

Първата част на книгата е посветена на кратко въвеждане и разясняване на основните допускания на отделните теории. Като начало дефинираме МО по три начина. *Първо*, ги разглеждаме като „социална реалност“. Структурираме тази социална реалност в няколко области на познание – философия; изкуство; наука; история. От гледна точка на теориите за международните отношения, можем да разположим историята, изкуството, науката, философията на различни нива на анализ с очакване за определено поведение. *Второ*, представяме разбиране за МО като сложна система. *Накрая*, дефинираме МО като ТМО чрез нейните онтологични, епистемологични и нормативни измерения. На тази основа представяме накратко допусканията и предписанията от основните теории за международните отношения по отношение на принципите на поведение и мотивите, които движат света и хората като цяло.

Така във втората част на книгата могат да се разположат различните виждания по отношение на житейски и ежедневни въпроси в четири области. Не можем да сме сигурни, как точно биха отговорили класиците на отделните теории за международните отношения, но самите теории ни дават доста добра представа, в какви рамки мислителите биха поставили определен проблем. Освен това, най-често проблемът няма единствено решение и различните теории биха дали разнопосочни съвети. Някои от теориите са приложими с по-тесен фокус и не се опитват да обяснят всичко, като западния марксизъм или теорията на доминото, например. Други теории като реализмът и либерализмът в цялост обаче редовно участват във всяка дискусия, имат какво да кажат за почти всичко и имат претенцията, че всичко може да бъде обяснено. Проследявайки отговорите на теориите по отделните въпроси, ще видим, че те имат свой характер – манипулатори, идеалисти, провокатори, бунтовници, мизантропи, параноици, мечтатели, прагматици и др. Някои ни харесат, други са непривлекателни, трети са забавни, без задължително да е необходимо да се съгласяваме с тях, дори когато звучат убедително.

Въпросите са разделени на четири групи, отразяващи основните измерения на нашето

социално битие. Това са политика, общество, технологии и личност. В рамките на всяка група са поставени по пет въпроса и са формулирани множество възможни и вероятни отговори. Отговорите са класифицирани според близостта си до отделните теории за МО, разгледани в първата глава – реализъм, либерализъм, радикални теории, конструктивизъм и постмодернизъм. Част от въпросите и отговорите са коментирани и в теоретичната първа глава на книгата, така че може пряко да се проследи връзката между теория и практика.

Vasileva, E., **Applied Transformation of International Relations Theories**, IK-UNSS, Sofia, 2019, ISBN 978-619-232-243-4.

### **Abstract**

This is no ordinary book on international relations theories. Its purpose is not to explain the theories of international relations. Its purpose is to show how these theories work on a daily basis. International relations theories are often not what they are, sometimes they are more, sometimes they are less, and sometimes they are something aside. Their personification in the book is because they can and only be applied as a point of view within one's consciousness and action. Therefore, this book builds an understanding of theories through the individual perspectives that can be found in the answers to our daily dilemmas. You do not need to be an international relations expert to apply theories that explain the world: with human nature; the distinction between good and evil; with the social and organizational structures of which we are part; with discontent and rebellion; by criticizing and asking questions; or with a deep sense of who you are and the recognition of belonging to a group.

The first part of the book is about briefly introducing and explaining the basic assumptions of the international relations theories. To begin with, we define IR in three ways. *First*, we view them as "social reality". We structure this social reality in several fields of knowledge – philosophy; art; science; history. From the perspective of international relations theories, we can place history, art, science, philosophy at different levels of analysis with the expectation of a certain behavior. *Second*, we present an understanding of IR as a complex system. Finally, we define IR as IR theory through its ontological, epistemological and normative dimensions. On this basis, we briefly present the assumptions and prescriptions of the basic theories of international relations with respect to the principles of behaviour and motives that move the world and people in general.

Thus, in the second part of the book, different perceptions of life and day-to-day issues can be found. We cannot be sure exactly how the classical authors of the theories of international relations would respond, but the theories themselves give us a good idea of the extent to which thinkers would pose a particular problem. In addition, most often the problem has not a single solution, and different theories would give different directions. Some of the theories are applicable with a narrower focus and do not attempt to explain everything, such as Western Marxism or the Domino theory, for example. Other theories, such as realism and liberalism in general, however, regularly participate in any discussion, have something to say about everything, and have the claim that everything can be explained. Following the answers of the theories to individual questions, we will see that they have their own character – manipulators, idealists, provocateurs, rebels, misanthropists, paranoids, dreamers, pragmatists and more. Some of them are likeable, others are unattractive, or funny and it is not necessary agreeing with them, even when they sound convincing. The questions are divided into four groups, reflecting the basic dimensions of our social being. These are politics, society, technology and personality. Five questions were asked within each group and a number of possible and probable answers were formulated. The answers are categorized according to their closeness to the main theories of IR as discussed in the first part of the book – realism, liberalism, radical theories, constructivism and postmodernism. Some of the questions and answers are also commented on in this theoretical first chapter of the book, so that the relationship between theory and practice can be directly traced.

## II. Студии

4. Vasileva, E., **Evolutionary models for social interactions**, *Balkan Journal of Philosophy*, 12 (2), 2020, ISSN 1313-888X, (под печат със служебна бележка).

### Abstract

The purpose of this article is to analyse whether and how social institutions could imitate biological mechanisms. The assumption is that both types of systems are complicated and can be put under a single denominator, which states that the analogies are not mechanical. With the aim to outline and argue the biological mechanisms and regularities that are socially observable and relevant, the analysis is predominantly theoretical. The analysis outlines and argues the biological mechanisms and regularities that are socially observable and relevant. The structure of the article firstly introduces nine evolutionary models with their organic features and the social analogies that can be made for. Patterns tend to act jointly rather than consecutively or independently. The logic behind the introduction of the models is the transition from nature to technological connectivity and artificial evolution. Secondly, the strengths and weaknesses of the given models have been briefly analysed. Finally, the applicability of the evolutionary mechanisms described in the various models to the socio-political sphere and interactions has been evaluated. Each of the examined evolutionary models highlights the effect of various evolutionary mechanisms that determine the vitality of the biological systems, such as variance, symbiosis, learning, adaptability, parallelism, homogeneity and repetition, stability, locality, informational nature of the systems, simulations, selection. The operation of these mechanisms creates endless strategies of behaviour and choice through which life in its various forms can be defined as uncontrollable, multiple, massive and enduring. Regarding the social interactions, the relevance of these evolutionary mechanisms is sometimes straightforward, and the translation between biological and social is almost literal, with reference to the connectivity, adaptability, inconsistency, and short-term stability of the social systems. For other evolutionary mechanisms, there is necessary a more elaborated translation from the biological to the social language of the underlying procedures and processes. As a conclusion, the application of evolutionary models for analysis and understanding of the social interactions enables greater depth of analysis, greater richness and complexity, and gives the social analysis a possibility to be placed at the level of the fundamental question of life and the living systems.

Василева, Е., **Еволюционни модели за социални взаимодействия**, *Balkan Journal of Philosophy*, 12 (2), 2020, ISSN 1313-888X, (под печат със служебна бележка).

### Резюме

Целта на тази статия е да анализира, дали и по какъв начин социалните институции биха могли да имитират биологичните механизми. Допускането тук е, че и двата типа системи са сложни, т.е. могат да бъдат сложени под един знаменател, който позволява аналозите да не бъдат механични. Анализът е предимно теоретичен, за да се очертаят и аргументират онези биологични механизми и закономерности, които са социално наблюдаеми и приложими. Статията няма за цел да се разположи в полето на биологията, а по-скоро се стреми да разшири и обогати полето на преход и връзка между биологичното и социалното. Структурата на статията *първо* представя девет еволюционни модела с техните органични характеристики и социалните аналогии, които могат да бъдат направени за всеки от тях. В реалността моделите по-скоро действат съвместно, а не последователно или независимо един от друг. Представянето на моделите следва логиката на преход от природа към технологична свързаност и изкуствена еволюция. *Второ*, накратко са анализирани силните и слабите страни на представените модели. *Трето*, анализирана е приложимостта на еволюционни механизми, очертани в различните модели към социално-политическата сфера и взаимодействия. Всеки от разгледаните еволюционни модели извежда на преден план действието на различни еволюционни механизми, които определят жизнеността на биологичните системи, като вариантност, симбиотичност, учене, адаптивност, паралелност, еднородност и повторение, устойчивост, локалност, информационен характер на системите,

симулации, селекция и др. Действието на тези механизми създава безкрайни по характер стратегии на поведение и избор, чрез които животът в различните му форми може да бъде определен като неудържим, множествен, масов и издръжлив. По отношение на социалните взаимодействия, приложимостта на тези еволюционни механизми понякога е пряка и преводът между биологичност и социалност е почти буквален, както е представено това за свързаността, адаптивността, непоследователността и краткосрочната стабилност на социалните системи. За останалите еволюционни механизми е необходим по-подробен превод от биологичен на социален език на процедурите и процесите, чрез които се осъществяват. Със сигурност приложението на еволюционни модели за анализ и разбиране на социалните взаимодействия позволява по-голяма дълбочина на анализа, по-голямо богатство и сложност, както и това да бъде поставен на нивото на фундаменталния въпрос за живота и живите системи.

5. Vasileva, E., Gotchev, A., **Organized Crime and Terrorism in the Global World: Implications for Regional Cooperation and Policies**, ISA, Exploring Peace, Atlanta, 2016 (available on the site of ISA). (Обем: 28 авторски страници /1950 знака/ с разделителен протокол).

#### **Abstract**

This paper examines the merging of organized crime and terrorism in a situation of increased mobility and diffusion of new technologies. The analysis and the empirical data show that there are four main types of overlapping between terrorism and organized crime: from terrorism to organized crime; from corruption to organized crime; from organized crime to political control; and from organized crime to cyberterrorism. Usually, we are focusing on the differences between terrorism and organized crime but the changing organizational patterns of both types of groups overcome the distinction between them. Furthermore, there is growing recognition that the interconnection between organized crime and terror organizations is deepening and becoming more complex. We can no longer see the terrorist and crime group in terms only of organizational charts or ethnic conflicts. Instead, we should think of them as a shared reality. Yet, in terms of security threat, the transition from terrorist to organized crime activities is a pressing concern through the high-level impact of corruption on business, the institutions of law and leadership, given that there is no a victimless corruption. Political protection only makes the crime unions look natural. The synergy between groups, sharing resources and tactics, permits them to acquire power, undermine security and take over political and economic control. Modern groups are transnational and loosely organized with cells operating like corporations, with own funding and training. Whether driven by money, loyalty or religion, there is something that keeps the structure throughout. Although these organizations are facing the poor and discriminated groups, their members are educated and part of the middle-class and they practice disrespectful violence. There are also forces beyond our control which favour these unlawful activities. These are the globalization, technological progress, and an imitative behaviour as a psychological mechanism of human's reactions. To understand and counteract them, we have to extend and mix our analytical and political framework. So, the analysis also outlines policy options to cope with terrorism and organized crime.

Василева, Е., Гочев, А., **Организираната престъпност и тероризмът в глобалния свят: последици за регионалното сътрудничество и политики**, ISA, Изследвания на мира, Атланта, 2016 г. (достъпна на сайта на ISA). (Обем: 28 авторски страници /1950 знака/ с разделителен протокол).

#### **Резюме**

Този доклад разглежда връзката на организираната престъпност и тероризма в съвременния технологичен свят. Анализът и емпиричните данни в изследването показват, че съществуват четири основни типа сливане между тероризъм и организирана престъпност: от тероризъм към организирана престъпност; от корупция към организирана престъпност; от организирана престъпност към политически контрол; и от организирана престъпност към



кибертероризъм. Обикновено се съсредоточаваме върху разликите между тероризма и организираната престъпност, но променящите се организационни модели на двата типа групи преодоляват различията между тях. Освен това нараства признанието, че взаимовръзката между организираната престъпност и терористичните организации се задълбочава и става по-сложна. Не можем да анализираме терористичната и престъпната група само от гледна точка на организационни схеми или етнически конфликти. Вместо това, по-реалистично е да мислим за тях като за споделена реалност. По отношение на сигурността, сливането на терористични и организирани престъпни действия представлява заплаха чрез въздействието на корупцията на високо ниво върху бизнеса, институциите, законодателството и лидерството. Политическият „чадър“ над престъпни фигури и организации ги превръща в нещо нормално и социално неразлично. Синергията между групите, споделянето на ресурси и тактики, им позволява да придобият власт, да подкопаят сигурността и да осъществяват политически и икономически контрол. Съвременните групи са транснационални и слабо организирани „клетки“, работещи като корпорации, със собствено финансиране и обучение. Независимо дали са мотивирани от пари, лоялност или религия, има нещо, което поддържа структурата навсякъде. Въпреки че тези организации се насочват като въздействие към по-бедни и дискриминирани групи, членовете им често са образовани, принадлежат към средната клас и споделят пълното незначитане и отхвърляне на съществуващия социален ред. Има и обективни сили, които благоприятстват тези незаконни дейности. Това са глобализацията, технологичният прогрес и имитиращото поведение, като психологически механизъм на човешките реакции. И за да ги разберем и да им противодействаме, трябва да разширим нашата аналитична и политическа рамка, така че анализът също така очертава някои политически възможности за отговор и противодействие на организираната престъпност и тероризма.

**6. Василева, Е., Неорганизираната организирана престъпност – принципи на действие и проявления, сп. Икономически и социални алтернативи, бр. 4, 2018, стр. 110-125, ISSN 1314-65556.**

#### **Резюме**

Статията анализира и обяснява съвременните проявления, форми и структури на организирана престъпна дейност. За тази цел е формулирана обща теоретична рамка, която включва структурните, етническите и икономическите граници и модели на организирана престъпност и взаимовръзката между отделните аналитични позиции. На тази основа са изведени няколко класификации на организирана престъпност: по функции; по степен на свързаност с политическата и социалната система; по дейност; и по структурни характеристики. Анализирани са принципите на действие на групите във всяка от тези класификации. Накрая, през теоретичните постановки са разгледани и обяснени съвременните форми и тенденции на престъпна дейност чрез анализ на примери и случаи от вторични данни. Като заключение, може да се каже, че наблюдаваме процес, в който организираната престъпност става все по-неразличима от всекидневните ни социални взаимодействия, все по-транснационална и все по-неорганизирана. От една страна обществата продължават да акумулират вредите от организираната престъпност. От друга страна, въпросът е, какво точно преследваме в борбата с нея – местата, хората, уменията, достъпа до технологии, финансовите ресурси. Разбирането, че организираната престъпност използва държавата, но не се стреми да управлява, защото това не би било рентабилно занимание, започва да се разминава с наблюдаваните тенденции. Модерните престъпни групи са слабо структурирани, оперират като отделни „клетки“ и като корпорации със собствени фондове и обучения. Въпреки че са свързани с бедност, дискриминация и уязвими групи, те също така са символ на добър стандарт на живот, социален статус и достъп до възможности за реализация, а насилието се нормализира и преплита в социалната траектория на обществата, без да бъде вече отличаваща и отблъскваща характеристика на организираната престъпност.

Vasileva, E., **The (Non)organised crime – principles of action and dimensions**, *Economic and Social Alternatives*, vol, 4, 2018, pp. 110-125, ISSN 1314-65556.

#### **Abstract**

The article analyses and explains contemporary evidence, forms and structures of organized criminal activity. General theoretical framework has been defined for this purpose. The framework includes structural, ethnic and economic boundaries and patterns of organized crime and the relation between the analytical views. Several classifications of organized crime have been outlined on the base of the defined framework: by function, by degree of connection with the political and social system, by activity, and by structural characteristics. The principles of action of each classification have been analysed. Finally, through the theoretical statements, the contemporary forms and trends of criminal activity have been examined and explained, using analysis of examples and cases of secondary data. In conclusion, we are observing a process in which organized crime is becoming more indistinguishable from our everyday social interactions, increasingly transnational and disorganized. On the one hand, societies continue to accumulate the damages of organized crime. On the other hand, the question is, what exactly we are pursuing counteracting it – places, people, skills, access to technology, financial resources. The understanding that organized crime takes advantage of the state but does not want to govern because it would not be a profitable business begins to diverge from the reality. Modern crime groups are poorly structured; operate at the cellular level and as corporations with their own funds and training. Although related to poverty, discrimination and vulnerable groups, they are also a symbol of a wealth, social status, access to opportunities for realization as violence is intertwined in the social trajectory of societies, without being any more distinctive and a repellent feature of organized crime.

7. Vasileva, E., Gotchev, A., **Paradoxes of Contemporary Democracy – Partially Independence and Incrementalism (On the Case of Political and Bank Crises in Bulgaria 2013-2014)**, CEEISA-ISA, The Politics of International Relations, Ljubljana, 2016 (available on the site of ISA). (обем: 19 авторски страници /1950 знака/ с разделителен протокол).

#### **Abstract**

The article explores the disappearance of the political and the emergence of post-democratic social configurations in the light of the South East European and Bulgarian experience. The research is preceded in several steps. First, there is a brief discussion about the characteristics and mechanisms of post-democracy. The political has merged to techno-managerial governance. However, this drives manifestations of discontent and instability such as the protests in 2013 and 2014 in Bulgaria. Second, theoretical models (as multiple streams, incrementalism, political windows, punctuated equilibrium) that help us in framing the dimensions and the drivers of the process are proposed and combined. Third, the article analyses evidence from the last great social protests, political and bank crises in Bulgaria. The paper explores the tension between the politics (as something contextual) and the global corporate interests which capture the democratic procedures no matter of the context. The post-democracy seems to be not just contemporary or only Bulgarian phenomena but transition periods and places reinforce it. However it has much deeper roots which have always been connected with attempts to abolish the belonging of people to the public sphere. Acknowledging the problems of the longer decision-making chains enables to cope with them. In the same way, understanding the causes of the weakening of citizen's political activity allows to develop strategies to improve the situation. The challenges addressed via the notion of post-democracy reflect the major contemporary transition, the adjustment of state and society to economic development.

Василева, Е., Гочев, А., **Парадокси на съвременната демокрация – частична независимост и инкрементализъм (на примера на политическата и банкова криза в България 2013-2014)**, CEEISA-ISA, Политиката на международни отношения, Любляна, 2016 (достъпно на сайта на ISA). (обем: 19 авторски страници /1950 знака/ с разделителен протокол).

#### **Резюме**

Статията изследва възникването на пост-демократични политически и социални конфигурации в светлината на опита на Югоизточна Европа и България. Изследването се състои в няколко етапа. Първо, представена е кратка дискусия относно характеристиките и механизмите на пост-демокрацията. Политическото се слива с технологичното и корпоративното управление, което обаче не носи отговорност пред обществото. Това от своя страна, води до прояви на недоволство и нестабилност като протестите през 2013 и 2014 г. в България. Второ, предложена е собствена теоретична рамка, включваща няколко различни модела (множествени потоци, инкрементализъм, политически прозорци, прекъснато равновесие), които ни помагат да формулираме размерите и движещите сили на процеса. Трето, статията анализира доказателства от последните големи социални протести, политически и банкови кризи в България. Статията изследва напрежението между политиката (като нещо контекстуално) и глобалните корпоративни интереси, които улавят демократичните процедури, независимо от контекста. Постдемокрацията изглежда не само съвременна или само българско явление, но преходните периоди и места я подсилват. Тя има много по-дълбоки корени, които винаги са били свързани с опитите за премахване на принадлежността на хората към публичната сфера. Признаването на проблемите на по-дългите вериги за вземане на решения дава възможност да се справим с тях. По същия начин разбирането на причините за отслабването на политическата активност на гражданите позволява да разработим стратегии за подобряване на ситуацията. Предизвикателствата, адресирани чрез понятието постдемокрация, отразяват основния съвременен преход, приспособяването на държавата и обществото към икономическото развитие.

8. Василева, Е., **Създаване на нещо от нищо. Методика: Приложение на принципите на хаоса и сложните системи в учебна среда**, *Научни трудове на УНСС*, том 2, 2017, стр. 169-186, ISSN 0861-9344.

#### **Резюме**

Представеният анализ е в пресечната точка на биология, физика, информационни технологии и общество, където се изследват т.нар. „сложни системи“. Това е полето, в което се експериментира със създаването и фундаменталното разбиране на сложни системи. Сложните системи са системи, които се самоизграждат, самоподдържат, самоорганизират и самовъзпроизвеждат. Всички социални системи са такива, също така – биологичните и част от технологичните. Системата, която ни интересува е образованието по политически науки, а нищото е форма на сложността. Да създадем нещо от нищо означава да направим система, която се стреми към порядък и работи успешно. Формулирани са основните организационни принципи на сложните системи и са представени техники за тяхното приложение. Техниките са приложени към конкретен случай от учебния процес по дисциплината „Теория на международните отношения“ в 4 курс на специалност „Международни отношения“. Накрая са очертани силните и слаби страни на предложената методика. Идеята за приложение на принципите на хаоса и сложните системи в учебна среда има потенциал да вдъхнови, но също така може да разконцентрира ползвателите си. Освен това, подобен подход изисква предварително познание, за да се постигне добавена стойност. Ако липсва, каквото и да е познание в конкретната проблемна област, нараства вероятността да се възпроизведе незнанието под формата на пародия. Изследването също така показва, че е важно да се формулира ролята на преподавателя. Той трябва да има идея, какъв път иска да бъде изминат чрез прилагането на тези техники и да може да интерпретира и анализира резултатите за и заедно с участниците.

Vasileva, E., **Creating of something from nothing. Methodic: Applying the principles of chaos and complex systems in a learning environment**, The Scientific Papers of UNWE, vol. 2, 2017, pp. 169-186, ISSN 0861-9344.

**Abstract**

The analysis focuses on the field between biology, physics, information technology and society, where we are researching the so-called “complex (self-sustaining, live) systems”. This is the field of experimenting with the creation and the understanding of complex systems. Complex systems are systems that self-build, self-maintain, self-organize, and self-replicate. All social systems are of this kind as well as biological and part of the technological systems. The system that we are interested in is the education in political sciences, and the “nothing” is a form of complexity. To create something from nothing means to make a system that seeks a kind of self-order and works. We define the main organizational principles of complex systems and present techniques for their implementation. The techniques are applied to specific cases from the course in Theory of International Relations in the 4th year of the BA program in "International Relations". Finally, the strengths and weaknesses of the proposed methodology are outlined. The idea of applying the principles of chaos and complex systems in a learning environment has the potential to inspire, but it can also discourage its users. Moreover, such an approach requires prior knowledge to achieve added value. If there isn't a specific knowledge in the discussed research area, the likelihood of ignorance in the form of parody increases. The research also shows that it is important to formulate the role of the teacher. He should have an idea of the path they want to take by applying these techniques, and be able to interpret and analyze the results for and with the participants.

9. Vasileva, E., Gotchev, A., **International Cooperation in Early Warning and Conflict Prevention. Global v Regional approaches – UN and EU models**, *European Review of International Studies*, vol. 2, Special Issue 3, 2015, pp. 5-14, ISBN 978-3-8474-0595-5. Обем: 25 авторски стандартни страници с разделителен протокол.

**Abstract**

The purpose of this article is to compare the UN and EU's early warning (EW) systems as well to research the interconnectivity of early warning practices and the policy making process and how both are or could be organizationally integrated. There are institutions engaged in EW and conflict prevention (CP) but without a shared understanding of, or sense of belonging, to a common agenda. Inter-institutional cooperation happens *ad hoc* and it is not derived from on the ground driving forces of cooperation but merely a reflection of what Douglass North refers to as ‘path dependence’ in the development of the institutions over the time. The UN and EU experience in the area of EW and CP is consistent with several policy making models discussed in the article in detail as, linear models, incrementalism, multiple-streams model, punctuated-equilibrium. At the initial stage of co-operation, the introduction of policies and bodies for implementation, tend to rely on top-down models as expected by linear logic of management. Alternatively, the daily operations require bottom-up approach towards day-to-day activities as anticipated by the policy streams and the punctuated equilibrium models. With all their inconsistencies and inefficiencies, the EU and UN EW and CP systems represent viable but also changing and adapting institutional structures that need to bring together super-national, regional, national and local agents to prevent conflicts and build cooperation. It seems, however, that both organisations' progress towards improved attention, commitment and data collection is generally very slow. International institutions are a good but not necessarily a quick way of creating and managing policy models of cooperation. The recognition of the linkages between peace, development and security and their mutual reinforcement may be an opportunity to strengthen co-operation combining the policies of development with those of CP. Finally, EW and CP means EU and UN's cooperation on the ground, communication with the parties in the conflict, and the creation of small, mobile and adaptive entities as opposed to a fully integrated and centralised system. And this is a normative, not a technical aspect of inter-organisational cooperation.

Василева, Е, Гочев, А., **Международно сътрудничество в ранното сигнализиране и предотвратяването на конфликти. Глобални срещу регионални подходи – моделите на ООН и ЕС**, *European Review of International Studies*, vol. 2, Special Issue 3, 2015, pp. 5-14, ISBN 978-3-8474-0595-5. Обем: 25 авторски стандартни страници с разделителен протокол.

#### **Резюме**

Целта на тази статия е да сравни системите за ранно предупреждение (РП) на ООН и ЕС, както и да проучи взаимосвързаността на практиките за ранно предупреждение и процеса на създаване на политика и как двете са или биха могли да бъдат интегрирани организационно. Има институции, ангажирани с РП и предотвратяване на конфликти (ПК), но те не споделят усещане за принадлежност към общ дневен ред. Междуйнституционалното сътрудничество се случва *ad hoc* като отражение на т.нар. „зависимост от изминатия път“ при развитието на институциите във времето. Опитът на ООН и ЕС в областта на РП и ПК е в съответствие с няколко модела за създаване на политика, разгледани подробно в статията като линейни модели, инкрементализъм, множествени потоци, прекъснато равновесие. В началния етап на сътрудничество, въвеждането на политики, те са склонни да разчитат на моделите отгоре надолу, както се очаква от линейната логика на управление. Алтернативно, ежедневните операции изискват подход „отдолу нагоре“, както се предвижда от политическите потоци и инкрементализма. С всичките си несъответствия и неефективност системите за РП и ПК на ЕС и ООН са жизнеспособни, но също така променливи и адаптиращи се институционални структури, които трябва да свържат в едно цяло наднационални, регионални, национални и местни агенти на различни нива, за да се предотвратят конфликти и да се изгради сътрудничество. Изглежда обаче, че напредъкът на двете организации като фокус, ангажираност и събиране на данни е много бавен. Международните институции са добър, но не непременно бърз начин за създаване и управление на сътрудничество. Признаването на връзките между мира, развитието и сигурността и взаимното им укрепване може да бъде възможност за засилване на сътрудничеството, съчетаващо политиките на развитие с тези на ПК. Следователно, работещо РП и ПК означава сътрудничество между ЕС и ООН на терен, комуникация със страните в конфликта и създаване на малки, мобилни и адаптивни групи, а не една напълно интегрирана и централизирана система. И това е нормативен, а не технически аспект на междуорганизационното сътрудничество.

**10. Василева, Е., Скритата икономика и ефективността на институциите в България.** В: Георги Генев, Андрей Георгиев, ред., Десетилетия на преход и промени. Проблеми на външната политика и сигурността, ИК-УНСС, С., стр. 423-450, 2013, ISBN 978-954-644-569-8. Обем: 48 стандартни страници.

#### **Резюме**

В тази статия е представен собствен теоретичен модел за анализ на влиянието на скритата икономика върху конкурентността, като този модел е приложен с данни за България за периода 2006 – 2009 г. Влиянието на скритата икономика се измерва в цялост и по отделни категории от показатели, които съответстват на определени агенти или структури в социално-икономическата динамика на обществото. Фокусът на настоящия анализ е по-конкретно очертаване и анализ на връзката между скритата икономика и ефективността на институциите в България. Интересното в тази връзка е, че неефективността на институциите може да бъде разглеждана и като причина, и като ефект от скритата икономика, като въпросът е в коя посока връзката е по-значима и с по-голяма сила. На основата на авторския теоретичен модел е направен сравнителен анализ на динамиката на индексите за скрита икономка и конкурентност в България. Анализът е направен въз основа на данните за скрита икономика на ЦИД и на данните за конкурентността на България в класациите на Международния институт за мениджмънт и развитие за периода 2006-2009 г. При публичните институции се откроява позитивно краткосрочно въздействие и дългосрочно негативно въздействие на скритата икономика. Наблюдава се стабилизиране на публичните

институции, което може се обвърже с членството в ЕС. Скрытата икономика има по-силно влияние върху микроикономическите фактори на конкурентността, като ефективността на бизнеса и някои от показателите за ефективността на публичните институции, които имат пряко отношение към микроикономическата среда, отколкото на макроикономическото ниво на политики, институции и показатели. Неформалността се явява структурна характеристика на моделите на икономическо поведение в нашето общество. Следователно, проблемът за въздействието на неформалната икономика върху ефективността на бизнеса и институциите ще продължава да стои на дневен ред поне в средносрочен план.

Vasileva, E., **The Hidden Economy and the Effectiveness of Institutions in Bulgaria**. In: G. Genov, A. Georgiev, eds., *Decades of Transition and Change. Foreign Policy and Security Issues*, IK-UNSS, S., pp. 423-450, 2013, ISBN 978-954-644-569-8.

#### **Abstract**

This article presents own theoretical model for analysing the impact of the hidden economy on competitiveness, and this model is applied with data for Bulgaria for the period 2006 – 2009. The impact of the hidden economy is measured as a whole and by separate categories of indicators, which correspond to certain agents or structures in the socio-economic dynamics of society. The focus of this analysis is in particular to outline the relationship between the hidden economy and the effectiveness of the institutions in Bulgaria. The inefficiency of institutions can be seen as both a cause and an effect of the hidden economy and the question is in which direction the connection is more significant and more powerful. Based on the author's theoretical model, a comparative analysis of the dynamics of the hidden economy and competitiveness indices in Bulgaria is made. The analysis is based on data about the hidden economy of CSD and the data on the competitiveness of Bulgaria in the rankings of the International Institute for Management and Development for the period 2006 – 2009. The hidden economy has a positive short-term impact and a negative long-term impact on public institution's effectiveness. However, there is also a stabilization of public institutions, which can be linked to EU membership. The hidden economy has a greater impact on the microeconomics factors of competitiveness, such as business efficiency and some of the performance indicators of public institutions that are directly relevant to the microeconomics environment, than at the macroeconomic level of policies, institutions and indicators. Informality is a structural characteristic of the economic behaviour in our society. Therefore, the problem of the impact of the informal economy on the performance of businesses and institutions will remain on the agenda at least in the medium to long term.

### III. Статии

11. Василева, Е., **Приложимост на механизмите на взаимодействие в системи от типа „колония мравки“ за анализ на социалната динамика на малцинствени групи на Балканите. Пилотно изследване.** В: Георгиев, А., Благоева Б., и др., съст. „Интереси, ценности, легитимност: международни, европейски и национални измерения”, Сборник доклади от Годишна научна конференция, 13 ноември 2019 г., ИК-УНСС, (под печат със служебна бележка).

#### Резюме

Този доклад е разработен като част от по-голяма изследователска програма с цел да се провери приложимостта на модели от биологията към анализа на социална динамика и проблеми на идентичността. Това е осъществено като принципите на взаимодействие, структуриране на количественост и самоизграждане, характерни за еволюционните сложни системи, са отнесени спрямо социалната динамика и структурирането на идентичности в малцинствени групи на Балканите. Като прототип на еволюционна система е използвана колонията от мравки. Други подобни системи биха могли да бъдат пчелиният кошер, роякът птици и др. Включените малцинствени групи са славяните мюсюлмани в Босна и Херцеговина, торбешите и арумъните в Македония, помаците в България и Гърция, истрорумъните и ускоците в Хърватия. За постигане на целта на анализа, *първо* са разгледани начините, по които може да бъде структурирана количественост като основа на допускането за съпоставимост между еволюционното и социалното взаимодействие. *Второ*, разгледани са механизмите за взаимодействие на система от типа на колонията мравки. *Трето*, тези механизми и характеристики са съпоставени с динамиката и особеностите на малцинствените групи на Балканите. Накрая, са очертани силните страни и ограниченията на подобен анализ, както и оценката за приложимостта на еволюционни модели към социални взаимодействия.

**Vasileva, E., Applicability of the Mechanisms for Interaction in an “Ant Colony” Type of Systems for Analyzing the Social Dynamics of Minority Groups in the Balkans. Pilot Research.** In: Georgiev, A., Blagoeva B., et al., eds. “Interests, Values, Legitimacy: International, European and National Dimensions”, Proceedings of an Annual Scientific Conference, 13 November 2019, UNWE.

#### Abstract

This research applies the principles of interaction, structuring of quantities and self-establishment, typical for evolutionary complex systems, to the social dynamics and the construction of identity in minority groups in the Balkans. The purpose of the analysis is to examine the applicability of the complex systems logic, usually considered in the field of biology, physics and information technology, to social systems. The ant colony was used as a prototype of an evolutionary system. The minority groups included in the research are Slavic in ethnicity and Muslims as religious denomination from several Balkan countries. In order to achieve the purpose of the analysis, *first*, the ways to structure quantities are considered, as the basis of the assumption for comparability between evolutionary and social interaction. *Second*, the mechanisms for the interaction of an ant colony type of system are discussed. *Third*, these mechanisms and characteristics are compared to the dynamics and characteristics of the minority groups in the Balkans. *Finally*, the strengths and limitations of such analysis are outlined, as well as an assessment of the applicability of the evolutionary models to social interactions is made.

**12. Vasileva, E., The Post-structuralist Approach to International Relations. Croatia and Bulgaria: The Ratification and the Rejection of the Istanbul Convention, *Journal of Regional Security*, Special Issue, 2020, ISSN 2217-995X (положително рецензирано, със служебна бележка).**

#### **Abstract**

It is modern to use terms with the prefix “post”. To be “post” of something is a statement of protest. Examples are “post-capitalism”, “post-democracy” or “post-truth”. Post-truth denotes the rejection of any authority, by which people prefer to believe in lies and the truth becomes a feeling. The theoretical basis of this ignorance can be referred to the post-structuralist approach to International Relations. This approach doesn’t explain international politics, because every claim for true explanation is potentially totalitarian. It looks for uncertainties in existing explanations, suspects written versions of history and has the ability to turn every question in a fundamental issue, ideas into politics and politics into an illusion. The article analyses the transformation of post-modern debates to political decisions. The empirical evidence will be the (non-) ratification of the Council of Europe Convention on preventing and combating violence against women and domestic violence in Croatia and Bulgaria. *Firstly*, the article clarifies some key concepts as post-structuralism, feminism, deconstruction and politics based on social sentiments which outdraw the theoretical frames of the analysis. *Secondly*, the debate about the Istanbul Convention in Croatia and Bulgaria is briefly outlined in the frames of the post-structuralist approach. *Thirdly*, a discourse analysis of the text of the convention and the public debate about it is presented. *Finally*, a deconstruction of the linguistic forms, used in the debate is performed. The deconstruction of the linguistic forms interprets how and why the discourse became an official politics with real consequences in the international and in the domestic context.

There is no unambiguous answer, why in the Croatian and in the Bulgarian society it is possible so easy for fake news to rearrange the policy of the state and why family-centric groups would oppose the protection of women. One could, for example, examine why Bulgarians and Croatian are particularly sensitive to gender issues. Some political mistakes may also be relevant. In both countries there is Euroscepticism and popular far-right nationalistic views and political actors but they are rather not the main reason about the opposition to the convention. It seems more related to the inner insecurity of the own importance or the feeling about weak identity which has to be protected no matter how deeply the members of the society are sharing it in their everyday life. The suggestion of fear relies also on the fact that people who read and understand the text are a minority compared to those who haven’t read it. Also, in the debate about the Istanbul Convention, the social media showed how technology could play a revolutionary role, rather than simply repressing the desire for denial. It means emancipation but also more lies and less long-term sustainable and cohesive political discourse.

**Василева, Е., Пост-структуралистичният подход към международните отношения. Хърватия и България: Ратфициране и отхвърляне на „Истанбулската конвенция“, *Journal of Regional Security*, Special Issue, 2020, ISSN 2217-995X (положително рецензирано, със служебна бележка).**

#### **Резюме**

В днешно време е модерно е да се използват термини с представката „пост“. Да бъдеш „пост“ на нещо е изявление на протест. Примери за това са „пост-капитализъм“, „пост-демократия“ или „пост-истина“. Пост-истината обозначава отхвърлянето на всяка власт, при което хората предпочитат да вярват в лъжи и истината се превръща в чувство. Теоретичната основа на това невежество може да се отнесе към постструктуралистичния подход към международните отношения. Този подход не обяснява международната политика, защото всяко твърдение за истинно обяснение е потенциално тоталитарно. Изследват се вътрешните противоречия в съществуващите обяснения, подлага се под съмнение всяка писмена версия на историята, всеки ежедневен въпрос се превръща във фундаментален проблем, идеи – в политика и политика – в илюзия. Статията анализира трансформацията на постмодерните



дебати в политически решения. Емпиричното отнасяне е (не)ратифицирането на Конвенцията на Съвета на Европа за предотвратяване и борба с насилието над жени и домашното насилие в Хърватия и България. *Първо*, статията изяснява някои ключови понятия като постструктурализъм, феминизъм, деконструкция и политика, базирана на социални настроения, които очертават теоретичните рамки на анализа. *Второ*, дебатът за Истанбулската конвенция в Хърватия и България е очертан накратко в рамките на постструктуралистичния подход. *Трето*, представен е дискурсен анализ на текста на конвенцията и публичния дебат по нея. *Накрая* е направена деконструкция на езиковите форми, използвани в дебата. Деконструкцията на езиковите форми интерпретира как и защо дискурсът се превръща в официална политика с реални последици в международния и вътрешния контекст. Няма недвусмислен отговор защо в хърватското и в българското общество е възможно толкова лесно фалшивите новини да пренареждат политиката на държавата и защо семейната ориентация се противопоставя на защитата на жените. Може например да се проучи защо българите и хърватите са особено чувствителни към проблемите на пола. Някои политически грешки също могат да бъдат от значение. И в двете страни има евроскептицизъм и популярни крайнодесни националистически възгледи, но те по-скоро не са основната причина за противопоставянето на конвенцията. То изглежда по-свързано с вътрешната несигурност по отношение на собствената значимост или чувството за слаба идентичност, която трябва да бъде защитена, без значение колко дълбоко членовете на обществото я споделят в ежедневието си. Още повече, хората, които четат и разбират текста, са малцинство в сравнение с тези, които не са го чели. Също така, в дебата за Истанбулската конвенция, социалните медии показват как технологията може да играе революционна роля, стимулирайки повече еманципация, но също така повече лъжи и по-малко дългосрочен устойчив и сплотен политически дискурс.

**13. Василева, Е., Очите на Шехерезада... В търсене на смисъл между Рияд и Техеран. Правата на жените в Саудитска Арабия и Иран, Научни трудове на УНСС, том 1, 2020, ISSN 0861-9344 (под печат със служебна бележка).**

#### **Резюме**

Саудитска Арабия и Иран са две от големите държави в света, едната е млада, другата – стара, едната е сбор от номадски и полуномадски племена, другата е наследник на Персийската империя. Двете изповядват два различни варианта на ислям, съперници са за регионалната си роля в Близкия Изток, едната е кралство, другата е република. Общото между тях са петролът, политическата структура, при която светското и религиозното управление са равнопоставени и отношението към жените. Модернизацията и урбанизацията и в двете страни водят до свръх консерватизъм, пренос и радикализиране на някои от племенните традиции на живот в градски условия. В резултат, това са две от страните в света, в които правата и достъпът на жените до социално значими роли и дейности е силно ограничен. Тази статия има за цел да представи и анализира правата и забраните пред саудитските и иранските жени, тяхната борба за реформи и историческото ѝ развитие. Текстът е структуриран в две части. *Първо*, представена е накратко общата картина на Женския въпрос в двете страни. *Второ*, разгледани са и са анализирани по-конкретно отделните права на жените и техните проявления и ограничения. *Накрая* са очертани някои изводи по отношение на актуалното състояние по проблемите на жените в двете страни. Проблемът при всички предоставени законово права е разликата между законите, практиките и достъпността на тези права. Всеки малък успех, право, свобода или признание се съпровожда от допълваща забрана в съседна област или в същата на завоюваното право. Дори реформаторски настроените управляващи не вярват в способностите и интелекта на жените, а копират западните страни, за да изглеждат добре. И за двете страни е характерно, че гласът на жените (в Саудитска Арабия доста тих) е смесица от патриотизъм, привързаност към семейството и свободолюбие, които не са равнозначни на западния феминизъм. Това не е феминизъм, като борба да бъдеш равен по доход и власт, това е борбата да бъдеш.

Vasileva, E., **The Eyes of Scheherazade... Looking for Meaning Between Riyadh and Teheran. Women's Rights in Saudi Arabia and Iran**, The Scientific Papers of UNWE, vol. 1, 2020, ISSN 0861-9344 (under seal with official note).

#### **Abstract**

Saudi Arabia and Iran are two of the biggest countries in the world. The first is young, the second is old. The first is an aggregate of nomad and semi-nomad tribes, the second is the successor of the Persian Empire. Both are professing two different versions of Islam and rival about their regional role in the Middle East. Saudi Arabia is a kingdom, Iran is a republic. Similarities between both countries are the mineral resources, the political structure, characterized with equality of the secular and of the religious leadership and the attitude towards women. The processes of modernization and urbanization in both countries lead to an over-conservative governance and to diffusion and radicalisation of some of their tribal tradition in urban conditions. As a result, these are two countries where the rights and the integration of women in social significant roles and activities are strongly restricted. This article aims to present and analyse the rights and the prohibitions for the women in Iran and Saudi Arabia, their fight for reforms and its historical development. The text is structured in two parts. *Firstly*, a brief overview of the Women's Question in both countries is presented. *Secondly*, the individual rights of women and their manifestations and limitations have been examined and analysed in particular. *Finally*, some conclusions are drawn regarding the current status of women's issues in both countries. The problem with all legal rights granted is the difference between the laws, practices and the accessibility of those rights. Every small success, right, freedom or recognition is accompanied by a supplementary restriction in a close area or in the same legislation. Even reform-minded leaders do not believe in women's abilities and intelligence, but they are copying the western countries to have worldwide a better image. For both countries, the voice of women (in Saudi Arabia is more quiet) is a mixture of patriotism, attachment to family and freedom, which are not equivalent to the Western feminism. It's not feminism as a struggle to be equal in income and power, it's the struggle to be.

**14. Василева, Е., „Странният случай на Бенджамин Бъгън“ – време и пространство в политическия анализ, Научни трудове на УНСС, том 2, 2019, стр. 25-39, ISSN 0861-9344.**

#### **Резюме**

Политическият анализ не описва, а трансформира и преподрежда значението на света. Това е традиция на размишление, загрижено за настоящото състояние и благоденствие на общностите и отношенията между тях. В рамките на това разбиране статията анализира времето и пространството като политически категории, доколкото всяка политическа система би могла да бъде напълно описана посредством тях. Те са променливи величини и могат да бъдат в състояние на криза, спешност, важност и необходимост, т.е. могат да бъдат разстроени и да влияят положително и отрицателно на колективното съществуване и действие в политическите общности. Политическото време е повече време, отколкото политика. То е твърде разнообразно, свободолюбовно и неуправляемо. В повечето случаи играе ролята на приятелите. Хубавото е, че тях ги избираме. Проблемът е, че освен приятели, времето съдържа в себе си и враговете ни, както и онези, които са напълно безразлични и трябва да ги разпознаем. Това означава отговорност. Политическото пространство е повече политика, отколкото място някъде. То е фрагментирано, ограничено, оправдаващо. В повечето случаи, независимо от транспортните и комуникационни иновации, то е в ролята на семейството. Проблемът е, че семейството не си го избираме. Хубавото е, че отпада въпросът за вината. Това означава незначителност. Историята, както и в разказа на Франсис Скот Фицджералд “Странният случай на Бенджамин Бъгън”, не предлага особено благоприятна гледна точка за човешката преходност. За да можем да интерпретираме времето и пространството като политически категории, *първо*, изследваме време-пространствените рамки на политическия анализ. *Второ*, проследяваме историята на политическото време и пространство като идеи и като фактически състояния. *Трето*, анализираме метафоричните

употреби на понятията в политически контекст, както и възможните аналогии с физическите понятия за време и пространство. На тази основа, *накрая*, представяме различните проявления и разбирания за политическото време и пространство в днешно време.

Vasileva, E., “**The Curious Case of Benjamin Button – Time and Space in Political Analysis**”, The Scientific Papers of UNWE, vol. 2, 2019, pp. 25-39, ISSN 0861-9344.

#### **Abstract**

The political analysis does not describe; it transforms and rearranges the meaning of the world. The political analysis is a practice of thinking, concerned about the current state and prosperity of communities and their relations. Within the framework of this understanding, the article analyses time and space as political categories since every political system can be completely defined through them. Time and space are variables and can be in a condition of crisis, urgency, importance or necessity. They could be disarranged, and could affect positively or negatively the collective existence and action in the political communities. The political time by characteristics is more time than political. It is too diverse, freedom-loving and unmanageable. In most cases it plays the same role as friends do. The positive trait of friends is that we choose them. The problem is that in addition to friends, time contains within our enemies as well, as those who are completely indifferent and we have to recognise. That means responsibility. The political space by characteristics is more political than a space. It is fragmented, limited, justifying. In most cases, despite the transportation and communication innovations, it plays the same role as family does. The problem is that we don't choose our family. The good thing is that the issue of guilt is eliminated. However, it leads to insignificance. The story, as in the novel of Francis Scott Fitzgerald's “The Strange Case of Benjamin Button”, does not offer a particularly favourable view of the human transitivity. To interpret time and space as political categories, *first*, we explore the temporal-spatial frames of political analysis. *Second*, we study the history of political time and space as ideas and facts. *Third*, we analyse the metaphorical use of the concepts in a political context, and we draw analogy to the physical notions of time and space. *Finally*, we present the various manifestations and understandings of the political time and space nowadays.

**15. Василева, Е., „Укротяване на опърничавата“... Където науката и поезията се срещат. Научното мислене като творчески процес, сп. Управление и образование, 15 (4), брой 4, 2019, стр. 58-65, ISSN 13126121.**

#### **Резюме**

Всяко познание е резултат от въображението, пресъздадено в различни форми, според функциите, които трябва да изпълни и обстоятелствата, в които се реализира. В най-голяма степен познанието достига до нас чрез словесни форми. За най-надеждна и абстрактна словесна форма често се приема научното изследване. За най-емоционална и нелогична – поезията. Всъщност, поезията е най-бързото познание, а науката – най-оспорваното. Тези две характеристики представляват значими предимства за научното и поетичното познание, въпреки че често не си даваме сметка за това. Целта на тази статия е да анализира, дали и доколко научното мислене е творчески процес по функции, механизми и структура, и доколко въпрос на следване на строги научни методи и процедури и пространство на постоянно съмнение. Статията е структурирана в няколко основни части. *Първо* е представено историческото развитие на философските идеи за реалността, истината и познанието, защото тя е довежда до поведенческата научна революция в социалните науки след 50-те години на ХХ век. *След това* са анализирани структурните елементи на научното мислене и творческия процес, като е предложена структурна рамка, която свързва двете в едно цяло с акцент върху уместността на езика и метафорите. *Накрая*, научното и поетичното познание са разгледани като продукти на въображението, и са представени техните прилики и разграничения. Очертани са техните прилики и различия, тъй като имат специфични форми, вътрешни структури и граници, но всяка интелектуална форма има тенденция да бъде временна. Така, общата структура на творческия процес им дава по-стабилна и трайна рамка във времето.

Vasileva, E., "The Taming Of The Shrew"... Where Science and Poetry Meet Each Other. *The Scientific Thinking as a Creative Process, Management and Education*, 15 (4), vol. 4, 2019, pp. 58-65, ISSN 13126121.

#### **Abstract**

Cognition is the result of imagination, realized in different forms according to the purposes to attain and the obstacles to overcome. Mostly, the knowledge comes to us through verbal forms. The scientific research often is considered as the most reliable and abstract verbal form of knowledge. The poetry is perceived as the most emotional and illogical verbal form of knowledge. Actually, poetry is the quickest knowledge while science – the most argued one. These characteristics represent significant advantages of the scientific and of the poetic knowledge, although both are usually opposed one to another. The objective of the article is to analyse whether and to what extent the scientific knowledge is more a creative process by functions, mechanisms and structure than a matter of hard research methods and procedures, and a space of constant uncertainty. The article is structured in several parts. First, the evolution of the philosophical ideas about reality, truth and knowledge is presented because it has led to the behavioural scientific revolution in social sciences since the 50<sup>th</sup> years of XX century. Next, structural elements of the scientific thinking and the creative process are analysed and a common structural framework for both is proposed with emphasis on the relevance of the language and metaphors as fundamental "stuff of thought". At last, the scientific and the poetic knowledge are analysed as products of the imagination. Their convergences and differences are outlined because they have specific forms, internal structures and limits however every intellectual limit or form is tending to be temporary. The common structure of the creative process gives them more stable and lasting frame in time.

**16. Василева, Е., Образите на бунта: Непокорните, бохемите и „жените, които не мълчат“, сп. Геополитика, бр. 1, 2019, стр. 172-180, ISSN 1312-4579.**

#### **Резюме**

Исторически идеята за социален бунт се появява в обществения разговор след Френската революция. Темата за бунта можем да намерим и при Ерих Фром, който се опитва да разбере, дали освен желанието за свобода, не съществува и първично желание за подчинение. Албер Камю разглежда бунта в ситуация на привидно равенство и реално значително неравенство, в която обаче нито едно от двете не успява да надделее. Тук разбираме (не)равенството като отнасящо се до всичко, което е ценно за имане и разпределяне, материално и нематериално. Непокорният е личност, отхвърляща злото в името на хората в своята социална група, без да им гарантира успех. Бунтарят, революционерът увлича обществото, защото действието му е проява на солидарност с другите, което обещава подобрене на положението. Те виждат в своето поведение положителното, утвърждаващото и не определят себе си като непокорен или като бунтар. Днес бунтуването, бохемството, говоренето са на мода, и като название, и като идентификация. Рискът се състои в това, че идеите се разпространяват по-бързо от действията, особено в съвременната технологична епоха, толкова по-бързо, че до действия не се стига въобще, което накрая обезценява и самите идеи. Тук представяме непокорството чрез образите на следения човек, тайния агент и държавния служител. Бохемите са от XIX и XX век, в аристократичен, демократичен и тоталитарен контекст. А бунтът срещу мълчанието на жените е в образите на съвременните ирански писателки. Всички те изговарят публично социално и политически значими думи и послания, които превръщат в лични действия, плащат цената и в крайна сметка, променят света.

Vasileva, E., **The images of rebellion: The rebellious, the bohemians and the “women who do not keep silent”**, Geopolitics and Geoeconomics , issue 1, 2019, pp. 172-180, ISSN 1312-4579.

### **Abstract**

Historically, the idea of social rebellion has emerged in public conversation since the French Revolution. The topic of rebellion can also be found by Erich Fromm, who is trying to understand whether, apart from the desire for freedom, there is also a primary desire for obedience. Albert Camus looks at the rebellion in a situation of seemingly equality and real significant inequality, in which neither of them succeeds. Here we understand (in)equality as referring to anything that is valuable to own and to distribute, tangible and intangible. The disobedient is a person who rejects evil in the name of the people in his or her social group without guaranteeing them success. The rebel attracts the public because his actions are a manifestation of solidarity with others, which promises to improve the situation. They see the positive, affirmative in their behaviour, and none of them defines themselves as rebellious. Today is modern to talk like a rebel or a bohemian or to pretend to be such an actor. The risk is that ideas spread more quickly than action, especially in the modern technological age, so much faster that action is not reached at all, which ultimately devalues the ideas themselves. Here, we represent disobedience through the images of a person under surveillance, an undercover agent, and a government official. The Bohemians are from the XIX and XX centuries, in an aristocratic, democratic and totalitarian context. And the rebellion against women's silence is in the image of contemporary Iranian writers. They all speak socially and politically meaningful words and messages that translate into personal action, pay the price, and ultimately, change the world.

17. Василева, Е., **Хубавата Елена на Близкия Изток – Сирия през теориите на международните отношения**, *Научни трудове на УНСС*, том 4, 2018, стр. 317-333, ISSN 0861-9344.

### **Резюме**

Основната цел на статията е да представи аналитична рефлексия на научен разговор, проведен под формата на конференция. Статията е структурирана по две измерения. *Първо*, това са темите на основните изказвания и застъпените в тях позиции. *Второто* са теоретичните направления в изследването на международните отношения, към които темите и позициите могат да бъдат отнесени и да се провери обяснителната сила на теориите. Дефанзивният реализъм дава възможно обяснение защо “ситуацията” в Сирия продължава толкова дълго време. Офанзивният реализъм дава идеи за разбиране на високите нива на ескалация в Сирия. Позициите между дефанзивния реализъм и либерализма се сближават по отношение ролята на малките участници и потенциала на отбранителните предимства. Системният подход усложнява анализа до степен, в която можем подробно да опишем и схематично да прогнозираме. Неолибералната позиция се доближава до тази на дефанзивния реализъм за това, че в Сирия най-големият губещ се оказва ЕС. Накрая, когато се опитваме да прогнозираме, какво ще се случи в Сирия е важно знанието, защото манипулациите са повече. И двете обаче (знание и манипулации) са социално конструирани и се подчиняват на принципа “и така нататък”, т.е. човешката история ще се повтаря, променя и продължава, като теоретичният анализ на темата и говоренето за Сирия показва три неща. *Първо*, теориите на международните отношения са по-вплетени в практиката, отколкото обикновено изглежда. *Второ*, международните отношения много приличат на съревнованието между древногръцките богини за това, коя от тях е най-хубава. *И трето*, по тази аналогия явно въпросът за красотата никога не бива да бъде подценяван, защото красотата е въпрос на чест, а в Сирия много са заложили своята.

Vasileva, E., “Helen of Troy” of the Middle East – Syria Seen through the Theories of International Relations, The Scientific Papers of UNWE, vol. 4, 2018, pp. 317-333, ISSN 0861-9344.

#### **Abstract**

The main objective of the article is to present an analytical reflection on a scientific conversation, carried out in the form of a conference. The article is organized around two different dimensions. One dimension is formed by the themes and main positions of the given speeches. Another dimension is shaped by the exact theoretical approaches for research on international relations, to which the themes and positions may be addressed, and assessing the explanatory power of the theories. The *Defensive realism* gives a possible explanation of why the “situation” in Syria continues for so long. The *Offensive realism* provides insight about understanding the high levels of escalation in Syria. The positions between Defensive realism and liberalism overlap on the role of small actors and the potential advantages of defence. The *system approach* complicates the analysis and helps to describe in detail and schematically predict. The *neoliberal position* is close to the Defensive realism that in Syria the EU is the biggest loser. Finally, while we make a trial to predict what will happen in Syria, to have knowledge is important due to the existence of many manipulations. However, both (knowledge and manipulation) are *socially constructed* and obey the principle of repetition like in the words “and so on”, in other words, the human history will repeat, change and continue. As well, the theoretical analysis of the subject and the discussion of Syria allows us to make some conclusions. *First*, international relations theories are more implemented and interconnected in practice than they usually seem. *Second*, international relations are very similar to the competition between the ancient Greek goddesses as to which of them is the most beautiful. *And third*, by this analogy, the issue of beauty should never be underestimated, because beauty is a matter of honour, and many political actors and leaders in Syria have put their honour at stake.

18. Василева, Е., „Всичко е свързано и всеки е уязвим“ – киберкрадци, киберченгета и ти. В: Георги Генев, Андрей Георгиев, Евгения Василева, Пламен Ралчев, Боян Хаджиев, ред., Европейски разногласия и световен хаос, ИК-УНСС, С., 2018, стр. 152-162., ISBN 978-619-232-053-9.

#### **Резюме**

Развитието на технологиите води до свързването в мрежата на трилион нови устройства, нарастващо ниво на сложност и свързаност на компютърните системи. Щом нещо е свързано и технологично небезопасно, ще се намери кой да злоупотреби с това в своя изгода. В този доклад целта е да разберем, кои са киберпрестъпниците, къде се намират те, къде сме ние спрямо тях, какви са новите рискове и познатите начини за злоупотреби в интернет и как да се справим поне с част от тях. Очертани са характеристиките на киберпространството, основните участници в него, възможностите за печалба и злоупотреба. Разгледани са социалните и политическите ефекти на нови технологии като интернет на нещата, интернет на клетките, изкуствен интелект, квантови компютри, както и възможни мерки за самозащита.

Vasileva, E., “Everything is connected and everyone is vulnerable” – cybercrime, cyber policy and you. In: G. Genov, A. Georgiev, E. Vasileva, P. Ralchev, B. Hadzhiev, eds., European Disagreements and World Chaos, IK-UNSS, S., 2018, pp. 152-162., ISBN 978-619-232-053 -9.

#### **Abstract**

Emerging technologies like robotics, artificial intelligence and 3D printing are leading to the networking of a trillion new devices and an increasing level of complexity and connectivity of computer systems. If something is connected and technologically unsafe, it will be found who can abuse this and benefit from it. In this paper, we aim to understand who the cybercriminals are, where they are, where we are to them, what are the new risks and the known ways of abuse on internet and how to deal at least with part of them. The features of cyberspace, its main players,

opportunities for profit and abuse are outlined. The social and political effects of new technologies, such as the Internet of things, the Internet of cells, artificial intelligence, quantum computers, as well as possible measures of self-defence, are examined.

19. Василева, Е., **Капиталът на XXI век – начало на дебати**, в. *Култура*, 2018, бр. 23 (2943), година LXII, 15 юни, с. 11.

#### **Резюме**

Тази статия представлява кратък анализ на труда на Тома Пикети „Капиталът на XXI век“. Това е векът на кратката форма, като умение да изразяваш кратко и ясно важни идеи и послания. Поезията е от 5 реда, максимум 10, съобщението в Туитър е 140 символа. Постът във Фейсбук се чете бързо, максимум 5 минути. Тома Пикети говори за неравенството в 600 страници. Трудът е писан в продължение на 15 години и представлява исторически анализ на динамиката на доходите и собствеността като данните обхващат 3 века и над 20 страни. Претенцията е за систематичен и научен анализ, който да замести с данни интуицията, психологията и изкуството в разбирането на неравенството. Книгата може да бъде разглеждана и като опит за синтез на радикалната позиция за конфликта между капитала и неговото разпределение в обществото, и либералната позиция за това, че техническият прогрес и конкуренцията урівновесяват и балансират конфликта между капитал и бедност. Пикети акцентира именно върху политическите фактори (в най-голяма степен данъчната политика и случайни спрямо неравенството фактори като военни конфликти), а не толкова върху потенциала на технологиите. Решенията, които предлага са издържани в школата на социалната държава, нейните различни форми и силната роля на държавата по принцип. Иновативните техники и модели на организационно управление биха могли да позволят структуриране на по-широкообхватен публичен сектор от съществуващия. Следователно повече държавна администрация, по-малко неравенство. А това по-скоро е началото на дебат, не толкова край на коментар по книга.

Vasileva, E., **The Capital of the 21st Century – the Beginning of Debate**, *Culture*, 2018, No. 23 (2943), year LXII, 15 June, p. 11.

#### **Abstract**

This article is a brief analysis of the work of Thomas Piketty's "Capital of the 21st Century". This is the age of the short form, as the ability to express briefly and clearly important ideas and messages. The poetry is 5 lines, maximum 10, the message in Twitter is 140 characters. The Facebook post is read quickly, maximum of 5 minutes. Thomas Piketty talks about inequality in 600 pages. The work has been written for 15 years and is a historical analysis of the dynamics of income and property, with data spanning 3 centuries and over 20 countries. The claim is for a systematic and scientific analysis to replace the intuition, psychology and art of understanding inequality with data. The book can also be seen as an attempt to synthesize the radical interpretation of the conflict between capital and its distribution in society, and the liberal explanation that technical progress and competition balance the conflict between capital and poverty. Piketty focuses specifically on political factors (most of all tax policy and inequality-related factors such as military conflicts) rather than technology's potential. The solutions he proposes are made in the school of the welfare state, its various forms and the strong role of the state in general. Innovative organizational management techniques and models could allow the structuring of a wider public sector. Therefore, more public administration means less inequality. Rather, it is the beginning of a debate, not the end of a book comment.

**20.** Василева, Е., „Ефектът Медичи“ – бизнес модели в международните отношения, *Научни трудове на УНСС*, том 1, 2018, стр. 245-258, ISSN 0861-9344. Обем: 14 стандартни страници.

#### **Резюме**

Политическият и корпоративният свят стават все по-технологични, мрежови и неотделими един от друг, което предполага и позволява интердисциплинарност, неограниченост и разнообразие на изследователски рамки и модели. Статията представлява опит за прилагане на аналитични инструменти от сферата на бизнес управлението и корпоративното стратегическо планиране при анализ в сферата на международните отношения, дипломацията и ежедневното правене на политика. Допускането тук е, че иновациите в идеите произтичат от комбиниране, сблъскване, сливане на съществуващи концепции, понятия, култури, както това е ставало във Флоренция през XV век, а не от твърдите дисциплинарни разграничения. Следователно, има какво да научим за правенето на политика от тези, които по стечение на обстоятелствата, призвание или по талант, правят пари. От страна на бизнес анализа и управлението са разгледани модели за ориентацията на бизнеса и моделът SOSTAC на Пол Смит, комбинирани са моделът за растеж и управление на риска Ansoff с модела на BCG (Бостънска консултативна група), и моделът „cultural web“ с модела 7S на McKinsey. След това, тяхната логика като съдържание и вътрешни връзки е отнесена към външнополитическия процес и международните отношения посредством теоретичен анализ, подкрепен с различни примери.

Vasileva, E., **The Medici Effect – Business Models in the International Relations**, The Scientific Papers of UNWE, vol. 1, 2018, pp. 245-258, ISSN 0861-9344.

#### **Abstract**

The political and corporate world is becoming increasingly technological, networked and inseparable, which provides and permits interdisciplinary, unlimited and diverse research frameworks and models. This article is an attempt to apply analytical tools from the field of business management and strategic planning for analysis in the field of international relations, diplomacy and everyday policy making. The assumption is that innovation in ideas stems from combining, colliding, merging of existing concepts and cultures, as is the case in Florence in the 15th century, and not from hard discipline differentiations. Therefore, there is something to learn about policy making by those who, by coincidence, by calling or by talent, make money. The article examines business orientation models and the Paul Smith's SOSTAC<sup>®</sup> model, combines Ansoff's growth and risk management model with the BCG model, as well the “cultural web” model with McKinsey's 7S matrix. Thereafter, their logic as content and internal relations is referred to the foreign policy process and international relations through theoretical analysis, supported by various examples.

**21.** Василева, Е., **Кой съм аз и колко сме? Престъпни намерения в киберпространството**, *сп. Геополитика*, бр. 1, 2018, стр. 146-157, ISSN 1312-457.

#### **Резюме**

В стремежа към удобство и икономически растеж, за кратко време светът развива зависимост. Разчитаме на цифровите технологии и интернет за информация, забавление, навигация, търговия, гражданска активност, политика. В Япония и Южна Корея могат да бъдат видени най-новите поколения роботи, а в Африка –банкови инструменти на места, където няма банки и предоставянето на здравни услуги чрез мобилни телефони. Докато в Нова Зеландия се използват лазерни технологии за повишаване на добивите, в Украйна студенти превръщат езика на знаците в говорими думи. Много от тези нововъведения сега прохождат, но взаимно създават единствено по рода си сливане на технологиите във физическия, цифровия и биологичния свят. Променя се не само това, което правим и как го правим, но и това, кои сме ние всъщност. Затова, целта на статията е анализ на това, какво се случва в цифровото и киберпространството и каква е границата между истинския свят и уж



„неистинските“ виртуални заплахи. Анализираме същността и характеристиките на дигиталната революция – нейните положителни и отрицателни ефекти, както и технологичната сингулярност на престъпността и различните видове престъпления и престъпници в киберпространството. Представени са накратко възможностите за пробив на технологии като изкуствен интелект, 3D и 4D печат, виртуалните валути и блокчейн платформата и др., както и някои правила за защита от кибер-атаки.

Vasileva, E., **Who am I and how much are we? Criminal Intentions in Cyberspace**, Geopolitics and Geoeconomics, issue 1, 2018, pp. 146-157, ISSN 1312-457.

#### **Abstract**

In the pursuit of convenience and economic growth, the world develops dependence for a short time. We rely on digital technology and the Internet for information, entertainment, navigation, commerce, non-governmental activities and politics. In Japan and South Korea, the latest generations of robots can be seen, and in Africa, banking instruments in places where there are no banks and the provision of healthcare via mobile phones. While laser technology is being used in New Zealand to increase yields, in Ukraine students are translating the sign-language into spoken words. Many of these innovations are now under way, but they are mutually creating a unique fusion of technology in the physical, digital and biological worlds. It changes not only what we do and how we do it, but also who we really are. Therefore, the purpose of the article is to analyse what is happening in digital and cyberspace and what is the boundary between the real world and the supposedly 'unreal' virtual threats. We analyse the nature and characteristics of the digital revolution - its positive and negative effects, as well as the technological singularity of crime and the various types of crime and criminals in cyber space. The opportunities for breakthrough technologies such as artificial intelligence, 3D and 4D printing, virtual currencies and blockchain platforms, etc., as well as some rules for protection against cyber attacks are briefly presented.

22. Василева, Е., „Доброто име“ на организираната престъпност, *сп. Геополитика*, бр. 3, 2017, стр. 170-177, ISSN 1312-4579.

#### **Резюме**

Идеята на тази статия е да бъдат анализирани съществуващите стереотипи и заблуди по отношение на организираната престъпност, които ѝ създават ореол на неприкосновеност и привлекателност. Въпросът е, защо и как организираната престъпност често се възприема като нещо нормално, дори престижно и носещо социален статус. Това изследване търси отговора на този въпрос в анализа на няколко групи фактори, които превръщат идеята за престъпното поведение в идея за красотата на престъпния ум – градската субкултурна среда, етническата принадлежност, стремежът към удоволствие, ролята на бизнес логиката в престъпните дейности, провалът на етиката, социалната роля на мафията, както и ролята на популярната култура и медиите. Накрая, представянето на благородна мотивация, лична история и използването на част от парите за благотворителност също размиват границите на престъпното и добро, на нормалното и неприемливото социално поведение, на отношението между общество и човек, между човек и държава. Прагът за поносимост на насилие се повишава, дотолкова, че ние не ги разпознаваме и докато в традиционните дискусии за организираната престъпност, тя се разглежда като нещо паралелно на обществото и държавата, то в свят на дигитални технологии и социални медии, престъпността е вплътена в идеята ни за организация и общност. Географията на престъпността не е по транзитните пътища на наркотиците и трафика на хора или в банковите трансакции и нестабилните държави, а в стереотипите и възприятията, които превръщат Пабло Ескобар в модел за подражание.

Vasileva, E., *The Honor and the High Reputation of Organized Crime, Geopolitics and Geoeconomics*, issue 3, 2017, pp. 170-177, ISSN 1312-4579.

#### **Abstract**

The idea of this article is to analyse the existing stereotypes and misperceptions about organized crime, creating an aura of inviolability and attractiveness. The question is why and how organized crime is often perceived as something normal, even prestigious that brings social status. This research seeks to answer this question in the analysis of several groups of factors that turn the idea of criminal behaviour into an idea of the beauty of the criminal mind – the urban subcultural environment, ethnicity, the pursuit of pleasure, the role of business logic in criminal activities, the failure of ethics, the social role of the Mafia, and the role of popular culture and the media. Finally, the presentation of noble motivation, personal history and the use of part of the money for charity also blur the boundaries of criminal and good, of normal and unacceptable social behavior, of the relationship between society and person, between person and state. The threshold for tolerance of violence is decreasing to such an extent that we do not recognize them and while in traditional discussions about organized crime, it is seen as parallel to society and the state, in the world of digital technology and social media, crime is embodied in the idea of organization and community. The geography of crime is not in the transit routes of drugs and human trafficking or in banking transactions and fragile states, but in the stereotypes that make Pablo Escobar a role model.

23. Василева, Е., **Създаване на нещо от нищо. Методика**. В: Симеон Асенов, ред., *Повишаване на интереса към политическите науки в УНСС, ИК-УНСС*, 2017, стр. 35-44, ISBN 978-954-644-954-2.

#### **Резюме**

Общественото говорене по темата за образованието често се фокусира върху два стереотипа. *Първият* е разбирането, че висшето образование е свръх контролирано, бавно, неадаптивно, отделено от живота. *Вторият* е, че неформалното и формалното образование са непреодолимо различни и несъвместими. И в двата стереотипа има по нещо вярно и по много невярно. Неформалното образование би могло да спечели, ако вземе малко организираност и систематичност от висшето образование, а висшето образование – малко свобода от неформалното. Затова, този доклад е за преминаването на мисловните граници и създаването на работещи системи на обучение по политически науки, които заимстват и от двете. Анализът е в полето, в което се изследва и експериментира със създаването и разбирането на сложни системи. Представени са подробно характеристиките на сложните системи и 10 техники за използването на тези характеристики при работата и създаването на динамика от типа „сложна система“ в учебния процес по-конкретно в областта на политическите науки. Накратко е разгледан и илюстративен пример от практиката.

Vasileva, E., **Creating something from nothing. Methodic**, In: S. Assenov, ed., *Raising Interest in Political Science at the UNWE, IK-UNSS*, 2017, pp. 35-44, ISBN 978-954-644-954-2.

#### **Abstract**

The public speaking on the topic of education often focuses on two stereotypes. The *first* is the understanding that higher education is over-controlled, slow, inappropriate and disconnected from the real life. The *second* is that non-formal and formal education is absolutely different and incompatible. In both stereotypes, there is something true and a lot more wrong. Non-formal education can benefit if it takes a little organization and systematisation from higher education, and higher education – more freedom from non-formal education. Therefore, this paper is about crossing the frontiers of thought and creating working systems of political science training that borrows from both. Analysis is within the field in which research and experimentation is made of the creation and understanding of complex systems. In detail are presented the characteristics of complex systems and 10 techniques for using these characteristics in work and creating dynamics of a “complex system” type in the educational process in particular in the field of political science. Also an illustrative example of practice is briefly discussed.

24. Василева, Е., **Неравенството в глобалния свят – механизъм за научена безпомощност**. В: Георги Янков, съст., Политологията пред глобалните и националните предизвикателства в началото на XXI век, ИК-УНСС, 2016, стр. 127-133, ISSN 978-954-644-970-2.

#### **Резюме**

Животът в съвременния свят е постоянна битка за оцеляване на аз-а и психиката в условията на богатство. Ефектите от това напрежение са усещане за изолираност и загуба на ценности. В същото време, повечето хора са неспособни да си дадат сметка, че и околните се чувстват по подобен начин. Едновременно, споделят обща съдба и мислене и са разочаровани от политиката. Този доклад предлага обяснение на описаните процеси посредством анализ на ефектите на неравенството, социалната мобилност, невробиологични и психологични проблеми, агресия, ранни раждания и повишен индекс на телесната маса. На пръв поглед, неравенството е икономически проблем, но повечето икономисти не го припознават като такъв. Без да се навлиза в този дебат, тук неравенството ще бъде представено чрез неговата социална същност и поведенчески ефекти, които се превръщат в дългосрочни политически и икономически характеристики на обществата в глобалния свят. Анализът показва, че да бъдеш възнаграден за работата си не е важно само на индивидуално ниво. Неравенството започва като икономически проблем, но по същността и ефектите си е социален и политически проблем и решаването му изисква воля и мерки на това ниво. Има различни начини за преразпределение в богатите страни – данъци, социални политики, ставки по доходите, социална еманципация, морални стандарти на управление, достъп до технологии. Най-важният инструмент обаче е обществената подкрепа и политическата воля за постигането на конкретен резултат, предвид големите социални и икономически мултипликационни ефекти.

Vasileva, E., **Inequality in the Global World – A Mechanism for Learned Helplessness**. In: G. Yankov, ed., Political Science on Global and National Challenges at the Beginning of the 21st Century, IC-UNSS, 2016, pp. 127-133, ISSN 978-954-644-970-2.

#### **Abstract**

Life in the modern world is a constant battle for the survival of the self and the psyche in the conditions of wealth. The effects of this tension are a sense of isolation and loss of values. At the same time, most people are incapable of realizing that others feel the same way. They share a common destiny and thinking and are frustrated by politics. This report provides an explanation of the processes described above by analysing the impact and effects of inequality as social mobility, neurobiological and psychological problems, aggression, early birth and increased body mass index. At first glance, inequality is an economic problem, but most economists do not recognize it. Without going into this debate, inequality will be represented here through its social nature and behavioural effects, which become long-term political and economic characteristics of societies in the global world. The analysis shows that being remunerated for your work is not only important on an individual level. Inequality begins as an economic problem, but in its essence and effects it is a social and political problem and its solution requires will and measures at this level. There are various ways of redistribution in the rich countries – taxes, social policies, income rates, social emancipation, moral standards of governance, access to technology. However, the most important tool is public support and political will to achieve a concrete result, given the large social and economic multiplier effects.

София, 22.03.2020

доц. д-р Евгения Василева

/...../